

העודפים הסתגנו ל"בלועה", היה זה בור מכוסה קוצים וצמחיים והמים זרמו לתוכו ונבלעו בו.⁵⁵ ה"בלועה" נמצא מתחת להר מטולה, מעבר לבתי ההרchnerה השלישית של היישוב ליד גדר הבטחון. בזמן מלחמת העולם השנייה היה במקום שדה תעופה קטן של הבריטים. יתכן והם היו את המים כדי למנוע הצפה במקום, וכך נעלם ה"בלועה", והוא גם קשה להיות את המקום.

היה לי ויכול עם צבי אילן ז"ל, מחבר הספר "עמק עיון על גובל הצפון". הוא מסמן את הבלועה במקום אחר למורי, בדרך מערב למושבה. לדעתי הטעה אותו.

שטח מסוים מאדמות המרגן - עמק עיון - לא עובד במשך שנים בגל משפט מתמשך עם אחד הכהנים. לא עיבדו את השטח, וتلתן בר היה גדול בו. מעו יצא מתוק, ואחת הפעולות השיתופיות-齊יבוריות במטולה מדי שנה, הייתה קציר תלtanן הבר בעמק.

באביב, כאשר האדמה הייתה מתיבשת, הייתה יוצאת ועדת ומחלתת את השטח לאיכרים לפי טיב התלtanן. היו שם כל מיני תלtanן: בפריחה לבנה, צהובה, וורודה, שטיח יפה של צבעים. וכך אשר הגיע הזמן, היו יוצאים يوم אחד כל האיכרים בעגלותיהם הרותומות לסוסים, פושטים על השטח, חרמשים בידיהם, וקוצרים כל אחד את חלקתו. אהבתו את ההווי המזוהה בצד התלtanן.

העבדה לא הייתה קלה ודרשה מיוםנות. מדי פעם עצר הקוצר והשחיז את החרמש באבן משוחות (השחזה יסודית יותר, ע"י ריקוע, התבכעה בבוקר לפני העבודה). כאשר הגיעה שעת המנוחה התפרקדו הקוצרים על העשב הרך קבוצות-קבוצות, נחו, אכלו ושוחחו, והסוסים רעו בינתיים. אחרי שיבשה השחת בשדה היו יוצאים עם עגלות סולמות, מעמיסים את השחת וمبיאים הביתה.

אנחנו השתתפנו בקצר התלtanן עוד לפני שקיבלו משק. תמיד היו לנו חמור, פרה אחת או שתיים שצורך היה להאכיל, ואת התלtanן זהה ייבשו לחץ כמזון עבורם במשך כל השנה.

בשטח תלtanן הבר בעמק עיון היו הרבה עופות וציפרים. ה"בקים" היו יוצאים לכיד עם כלבי הציד ועופות הציד שלהם, דוחרים על סוסותיהם האצילות מעשה פנטזיה ומעוררים בע קיאה. איתם פמליה של עוזרים-שוטרים ווכבים. אלה היו מוכבלים את הסוסות ומטפלים בהן, מתירים אותן לאכל מן העשב